

Honderden vrijwilligers zetten zich in voor alleenstaanden, minderbedeelden en gevangenen

KERST-ENGELLEN

Gezellig rond de tafel, met familie, cadeautjes en (te) veel eten. Het is voor veel Vlamingen de ideale kerstavond. Maar sommigen organiseren een veel groter kerstfeest. Niet voor zichzelf, maar voor mensen die anders weinig reden tot vieren hebben. "We merken dat er jaar na jaar vrijwilligers bijkomen die kerst op een authentiekere manier willen vieren. Je gratis inzetten geeft niet alleen een goed gevoel, het maakt ook oprecht gelukkig", zegt Pascale Bemelmans, die 2.000 vrijwilligers aan het werk zet. *CHRISTINE DE HERDT*

Lekker eten en een fijne babbel voor eenzame singles

Johan Van Wassenhove: "Ge kunt niet geloven hoezeer mensen naar het kerstdiner verlangen."

In Deinze kunnen 110 singles op kerstavond genieten van een speciaal voor hen georganiseerd kerstfeest. Dertig vrijwilligers staan klaar om het kerstdiner te bereiden, vervoer te regelen en achteraf alles op te ruimen. "Mensen zitten om allerlei redenen alleen thuis tijdens de feestdagen", zegt Johan Van Wassenhove (54), leerkracht in het Deinse VTI en diaken in de parochie van Zulte. "Ze zijn gescheiden, hebben nauwelijks nog familie of staan aan de rand van de maatschappij." Het zijn mensen van alle leeftijden, maar wat hen verenigt, is een grote behoefte aan een beetje

warmte op een kerstfeest. "Mensen vragen me elk jaar of het diner toch zeker nog plaatsvindt", zegt Johan. "Ge kunt niet geloven hoe ze ernaar verlangen. Soms al maanden vooraf. Ze kijken ernaar uit om hun tafelgenoten van het jaar daarvoor terug te zien." Het is ook reuzegezellig, zegt hij. En lekker. "We serveren cava, hapjes, een zalmbordje, varkenswange-tjes met kroketjes, taart, chocomousse en koffie." Gedanst wordt er niet. "Op de achtergrond klinkt kerstmuziek, maar meer hoeft dat ook niet te zijn. Mensen zijn achteraf altijd ongelooflijk content, en dat blijft hartverwarmend."

Een pitafeest voor 100 minderbedeelden

De uitbaters van de Hasseltse kebabzaak Snack Aydin vieren kerst helemaal anders dan andere jaren. "Mijn vrouw en ik zaten al lang met schuldgevoelens", vertelt Gökten. "Onze kinderen van vier en

acht lopen in de mooiste kleren rond en hebben veel speelgoed, terwijl we rondom ons mensen zien die nauwelijks eten kunnen kopen." En zo kwamen de broers Gökten (47) en Serkan (44) op

het idee kerst te vieren in hun kebabzaak, met hun eigen gezinnen en met 100 mensen die het minder goed hebben. "Via de Sint-Vincentiusvereniging kwamen we te weten wie in armoede leeft of eenzaam is in Hasselt. Al die mensen kregen een persoonlijke uitnodiging. Op die manier komt het minder over als liefdadigheid, maar voelt het aan als een echte invitatie voor een echt feest." Een pitafeest. Met veel vlees, verse groentjes, frisdrankjes, chocola en een kleine verrassing voor de allerkleinsten. "Het komt misschien over als een promostunt, maar dat is het in het geheel niet. We hebben onze zaak al 32 jaar. En die draait. We voelden gewoon dat we iets moesten doen."

Gökten en Serkan Aydin: "We nodigden onze gasten persoonlijk uit. Zo komt het minder over als liefdadigheid."

Pascale Bemelmans: "Anderen aanmoedigen geeft me een vreugdevol leven."

Kerstgebak, cadeautjes en een beetje warmte in de gevangenis

Al 25 jaar lang bezorgt Pascale Bemelmans (52) van Sant'Egidio gedetineerden een warme kerst. "In de Antwerpse Begijnenstraat serveren we dit jaar op 25 december kerstgebak en een aperitief, en zingen we kerstliederen. In Merksplas organiseren

we een groot kerstdiner, met alles erop en eraan. De tafels worden netjes versierd met rode servetten en bloemen. En iedereen krijgt een geschenk op naam." Opmerkelijk: ex-gevangenen helpen Pascale met inpakken. "Het is belangrijk dat ook zij

mee zorg helpen dragen. Op die manier komt er een ketting van verdraagzaamheid op gang. Want rijk zorgt niet alleen voor arm. Het kan ook in een compleet andere richting. Niemand is zo arm dat hij niet iets kan betekenen voor iemand anders."

Pascale vindt het belangrijk om erbij te zijn. "Uiteraard proberen de cipiers er het beste van te maken, maar de setting blijft die van een gevangenis. En die is nu eenmaal niet fijn. Dat wij wat licht komen brengen, is belangrijk." De dankbaarheid die de

geïnterneerden nadien tonen, is groot. "Als ze vrijkomen, blijven ze me erop aanspreken. Even hebben we de grauweheid van hun omgeving doorbroken. En dat voelt goed aan. Anderen aanmoedigen geeft me een vreugdevol leven."